

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců JUDr. Petra Průchy a JUDr. Marie Turkové v právní věci žalobce: **T. H.**, zast. Mgr. Annou Větrovskou, advokátkou, se sídlem Štěpánská 630/57, Praha 1, proti žalovanému: **Policie České republiky - Policejní prezidium**, se sídlem Strojnická 27, Praha 7, o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 31. 10. 2007, č. j. 7 Ca 2/2003 - 146,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žalovanému **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Zástupkyni stěžovatele, Mgr. Anně Větrovské, advokátce, **se přiznává** odměna za zastupování ve výši 2400 Kč, která jí bude vyplacena Nejvyšším správním soudem do 60 dnů ode dne právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Kasační stížností podanou v zákonné lhůtě se žalobce jako stěžovatel domáhá zrušení shora uvedeného usnesení Městského soudu v Praze, kterým byla odmítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 8. 2002, č. j. PPR-44-1/SŘI-SOU-2002. Tímto rozhodnutím žalovaný na základě rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 5, č. j. 10 C 1/98 - 147, rozhodl „zlikvidovat údaje týkající se skutečnosti, že byl žalobce v roce 1993 stíhán OÚV Praha 6 za trestný čin loupeže podle § 234 tr. zákona (ČVS 1860/93)“. Městský soud žalobu odmítl podle § 46 odst. 1 písm. d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále též „s. ř. s.“), neboť dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí není rozhodnutím ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s. nýbrž se jedná o úkon správního orgánu, který je podle § 70 písm. a) s. ř. s. vyloučen ze soudního přezkumu. Podle Městského soudu soud v Praze nepřicházela v úvahu ani žalobní legitimace podle § 65 odst. 2 s. ř. s.

Stěžovatel proti tomu ve včas podané kasační stížnosti výslovně uplatňuje důvody uvedené v § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. Konkrétně uvádí, že nesouhlasí s tím, že by napadené rozhodnutí žalovaného bylo vyloučeno ze soudního přezkumu. Na podporu svého tvrzení uvádí, že zákon o Policii ČR č. 283/1991 Sb., ve znění pozdějších předpisů, výslovně předpokládá takovéto rozhodování Policie ČR o likvidaci nebo opravě nepravdivých nebo nepřesných osobních údajů v § 42 j), a přesto, že se na toto rozhodování nevztahuje správní řád, neznamená to, že rozhodnutí tohoto druhu nezasahuje do práv dotčené fyzické osoby, ani, že by takové rozhodnutí bylo vyloučeno ze soudního přezkumu, neboť jde o rozhodnutí, týkající se ochrany základních práv zaručených čl. 10 odst. 3 Listiny základních práv a svobod. Dále pak stěžovatel uvádí, že žalovaný neměl o povinnosti zlikvidovat nepravdivé a nepřesné údaje o jeho osobě znovu rozhodovat, ale tyto údaje měl na základě rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 5 zlikvidovat. Žalovaný přitom o likvidaci údajů znovu rozhodl, přičemž ale rozhodl pouze o části těch údajů, jejichž likvidaci nařídil Obvodní soud pro Prahu 5. Žalovaný si tak podle názoru stěžovatele nenápadně vytváří prostor pro to, aby zbývající osobní údaje obsažené ve výroku rozsudku zlikvidovat nemusel. Stěžovatel uzavírá, že pokud žalovaný znovu rozhodoval o věci již rozhodnuté pravomocným rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 5, jedná se o rozhodnutí nicotné, neboť k takovému rozhodnutí nebyl žalovaný vůbec příslušný. Závěrem stěžovatel tvrdí, že napadené rozhodnutí žalovaného je rozhodnutím v materiálním slova smyslu, a to rozhodnutím nicotným, které mělo být soudem zrušeno, popř. měla být soudem vyslovena jeho nicotnost.

Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že předmětným rozhodnutím pouze plnil povinnost uloženou ve shora uvedeném rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 5, a toto rozhodnutí bylo interním organizačním opatřením ve vztahu k organizačně podřízeným útvarům. Nejedná se tak o rozhodnutí podle § 65 odst. 1 s. ř. s., ale naopak o úkon správního orgánu, který rozhodnutím ve smyslu § 70 písm. a) s. ř. s. není. Z uvedených důvodů navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl.

Důvodnost kasační stížnosti posoudil Nejvyšší správní soud v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů (§ 109 odst. 2, 3 s. ř. s.).

Stěžovatel v kasační stížnosti zejména nesouhlasí s tím, že by rozhodnutí žalovaného mělo být ze soudního přezkumu vyloučeno - fakticky namítá nezákonnost rozhodnutí o odmítnutí návrhu [§ 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s.].

Stěžovatel rovněž namítá, že napadený úkon žalovaného, není úkonem správního orgánu ve smyslu § 70 písm. a) s. ř. s. a není ze soudního přezkumu vyloučen. Nejvyšší správní soud nesouhlasí s tím, že napadené „rozhodnutí“ nese znaky rozhodnutí po formální i materiální stránce a jedná se o rozhodnutí podle § 65 odst. 1 s. ř. s. Jak vyplynulo ze správního a soudního spisu, rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 5 ze dne 30. 8. 2001, č. j. 10 C 1/98 - 147, byla České republice - Ministerstvu vnitra uložena mimo jiné povinnost do 15 dnů od právní moci rozsudku zlikvidovat informace a zdržet se shromažďování a jakéhokoliv rozšiřování informací o stěžovateli obsahujících údaje o tom, že „K. H. bylo dále zjištěno, že byl dříve zapsán v OR jako fyzická osoba pod zn. A 4865, IČO X a ke dni 18. 9. 1992 byl na jeho žádost proveden výmaz tohoto zápisu. Dne 14. 9. 1992 byla pod zn. A 6971 zapsána do OR veřejná obchodní společnost H. A spol., IČO X, ve které je kromě T. H. zapsáno ještě 5 dalších společníků – Vietnamců. Sídlo v.o.s. je v místě trvalého bydliště H. (viz úplný výpis z OR – příloha č. 1). Dále bylo zjištěno, že dne 28. 1. 1994 byla do OR zapsána společnost s. r. o. T. T. Ltd., IČO X ve které je kromě H. jako společník zapsán ještě občan vietnamské národnosti N. T. T.. Sídlo této s. r. o. je opět v místě trvalého bydliště H. (viz úplný výpis z OR – příloha č. 2). Lustrací H.

v AVIZU bylo zjištěno, že byl v r. 1993 stíhán OÚV P-6 za tr. čin loupeže podle § 234 tr. zákona (ČVS 1860/93).“

Vzhledem k tomu, že Ministerstvo vnitra povinnost uloženou mu v citovaném rozsudku v celém rozsahu nespĺnilo, podal stěžovatel, jak vyplývá z obsahu jeho kasační stížnosti, návrh na nařízení exekuce, a „otázka likvidace zbývajících osobních údajů podle vykonatelného rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 5 je stále předmětem několika exekučních řízení proti České republice – Ministerstvu vnitra, které dodnes probíhají u Obvodního soudu pro Prahu 7“.

Z korespondence mezi Ministerstvem vnitra, Kanceláří policejního prezidenta a Odborem systémového řízení a informatiky Policejního prezidia České republiky, založené ve správním spisu vyplývá, že cca měsíc po nabytí právní moci předmětného rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 5 Ministerstvo vnitra požadovalo po žalovaném urychlené vykonání soudem uložené povinnosti. Na základě toho byl vydán úkon o provedení likvidace zpracovávaných osobních údajů, který stěžovatel napadl žalobou. Městský soud v Praze žalobu odmítl, neboť dospěl k závěru, že zmíněný úkon žalovaného není rozhodnutím ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s., neboť jím nebylo zasaženo do hmotněprávních oprávnění a povinností stěžovatele, který jím tak nemohl být krácen na svých právech. Tímto aktem dal žalovaný pouze najevo, že je splněna povinnost, která byla uložena České republice - Ministerstvu vnitra rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 5.

Nejvyšší správní soud při posouzení správnosti závěrů městského soudu vycházel z ust. § 65 odst. 1 s. ř. s. Podle tohoto ustanovení ten, kdo tvrdí, že byl na svých právech zkrácen přímo nebo v důsledku porušení svých práv v předcházejícím řízení úkonem správního orgánu, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují jeho práva nebo povinnosti, (dále jen „rozhodnutí“), může se žalobou domáhat zrušení takového rozhodnutí, popřípadě vyslovení jeho nicotnosti, nestanoví-li s. ř. s. nebo zvláštní zákon jinak. Soud má za to, že úkonem žalovaného nebylo nijak zasaženo do práv stěžovatele, nýbrž že byl skutečně vydán na základě rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 5 a ke splnění povinností tam uložených (což je ostatně ve zmíněném aktu i uvedeno). Napadený úkon nelze ani považovat za rozhodnutí správního orgánu podle § 42j zákona č. 283/1991 Sb. Odstavec 1 citovaného ustanovení ukládá policii povinnost sdělit na písemnou žádost žadatelé bezplatně osobní údaje vztahující se k osobě žadatele, a to do 30 dnů od jejího doručení. Podle odst. 2 policie na písemnou žádost provede bezplatně likvidaci nebo opravu nepravdivých nebo nepřesných osobních údajů vztahujících se k osobě žadatele, a to neprodleně po jejím doručení. O této žádosti rozhoduje Policejní prezidium České republiky (odst. 3). Odstavec 4 stanoví situace, kdy policie žádostem podle odst. 1 a 2 nevyhoví. Podle tohoto ustanovení tak může jakákoli fyzická osoba požádat Policejní prezidium České republiky, aby jí sdělilo osobní údaje vztahující se k ní a následně může požádat o likvidaci nebo opravu nepravdivých nebo nepřesných osobních údajů. Takové žádosti je Policejní prezidium povinno vyhovět, kromě zákonných výjimek stanovených v odst. 4 předmětného ustanovení. Situace stěžovatele však byla jiná, neboť ten Policejní prezidium nepožádal o likvidaci nepravdivých osobních údajů podle § 42j zákona č. 283/1991 Sb., nýbrž tuto likvidaci požadoval v žalobě podané u Obvodního soudu pro Prahu 5. Soud jeho požadavku vyhověl a v rozsudku uložil České republice - Ministerstvu vnitra mimo jiné to, aby stěžovatelem požadované informace byly zlikvidovány. V daném případě tak Policejní prezidium nemělo o čem rozhodovat a také nerozhodovalo; pouze bylo povinno výrok rozsudku bez dalšího vykonat (resp. Ministerstvo vnitra). Toto pak deklarovalo vydáním úkonu, který stěžovatel napadl žalobou. Nejvyšší správní soud podotýká, že v daném případě vnější forma tohoto aktu byla skutečně matoucí (předmětný úkon je členěn na výrok, odůvodnění a poučení a je adresován stěžovateli) a mohla ve stěžovateli vzbudit dojem, že se jedná

o rozhodnutí správního orgánu a že si žalovaný osobuje rozhodovat o věci již rozhodnuté soudem. Jak však vyplynulo ze shora uvedeného, nebylo tomu tak a po materiální stránce tímto úkonem není žádným způsobem zasaženo do práv stěžovatele ani nikoho jiného a nejedná se tak o rozhodnutí podle § 65 odst. 1 s. ř. s., ale naopak o úkon správního orgánu, který není rozhodnutím ve smyslu § 70 písm. a) s. ř. s. Formální podoba úkonu realizujícího soudní rozhodnutí z něho nemůže činit rozhodnutí ve smyslu legislativní zkratky založené ust. § 65 odst. 1 s. ř. s. Má-li stěžovatel za to, že žalovaný nesplnil povinnost uloženou mu v rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 5 v celém rozsahu, slouží k jeho ochraně řízení exekuční.

Žalobní legitimaci nebylo možno opřít ani o ustanovení § 65 odst. 2 s. ř. s. Citované ustanovení připouští, aby žalobu proti rozhodnutí správního orgánu podal i účastník řízení před správním orgánem, který není k žalobě oprávněn podle § 65 odst. 1 s. ř. s., tvrdí-li, že postupem správního orgánu byl zkrácen na právech, která jemu přísluší, takovým způsobem, že to mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí. Ustanovení § 65 odst. 2 s. ř. s. tak umožňuje podat žalobu i tomu, kdo tvrdí, že byl účastníkem řízení, z něhož napadené rozhodnutí vzešlo, a že byl postupem správního orgánu dotčen na procesních právech, která v tomto řízení má, a to v takovém rozsahu, že to mohlo mít vliv na zákonnost rozhodnutí. Jde tu především o občanská sdružení, obecně prospěšné společnosti a obce, jimž zákon výslovně přiznává postavení účastníka v některých správních řízeních, zpravidla proto, aby v nich obhajovaly zájmy veřejnosti zejména na ochraně životního prostředí (např. § 70 a 71 zákona ČNR č. 114/1992 Sb., § 115 odst. 6 a 7 zákona č. 254/2001 Sb.). Jak vyplývá z tohoto ustanovení, podmínkou pro přiznání účastnictví podle § 65 odst. 2 s. ř. s. je mimo jiné vedení správního řízení, které je ukončeno vydáním rozhodnutí podle § 65 odst. 1 s. ř. s. (tedy rozhodnutí, kterým jsou zakládána, měněna, rušena nebo závazně určována práva a povinnosti některému účastníkovi správního řízení), a dále existence odlišné osoby, které je zákonem přiznáno účastnictví v tomto správním řízení. Jak však vyplývá z výše uvedeného, v dané věci nebylo vedeno správní řízení v němž by bylo vydáno rozhodnutí ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s. Ustanovení § 65 odst. 2 s. ř. s. tak na daný případ nelze vůbec použít a městský soud nepochybil, pokud v daném případě o možném stěžovatelově účastnictví na základě tohoto ustanovení nerozhodoval. Obdobně je třeba konstatovat, že nejednalo-li se v případě napadeného správního úkonu o rozhodnutí, pak nepřicházela v úvahu ani jeho eventuální nicotnost.

Tento právní závěr soudu odpovídá i jeho ustálené judikatuře. Ostatně obdobně v prakticky totožné věci rozhodl Nejvyšší správní soud již rozsudkem ze dne 10. 2. 2005, č. j. 2 As 38/2004 – 53.

Nezákonnost vyloučení věci ze soudního přezkumu ve smyslu § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. tak nebylo shledáno, a Městský soud v Praze tudíž nepochybil, když žalobu stěžovatele odmítl jako nepřipustnou podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s.

Stěžovatelem namítané důvodů kasační stížnosti nebyly dány a Nejvyšší správní soud kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

Stěžovatel, který neměl v tomto soudním řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení a úspěšnému žalovanému náklady řízení nevznikly. Proto soud rozhodl, že se žalovanému právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává (§ 60 odst. 1, § 120 s. ř. s.).

Vzhledem k tomu, že zástupkyně stěžovatele, Mgr. Anna Větrovská, byl ustanovena soudem, přiznal Nejvyšší správní soud podle § 35 odst. 8 v návaznosti na § 120 s. ř. s. uvedené zástupkyni za zastupování v řízení o kasační stížnosti odměnu, a to v celkové výši 2400 Kč,

sestavající se z odměny dle vyhlášky č. 177/1996 Sb. za jeden úkon právní služby [2100 Kč - § 11 odst. 1 písm. b) ve spojení s § 9 odst. 3 písm. f) cit. vyhlášky] a jednoho režijního paušálu (300 Kč - § 13 odst. 3 téže vyhlášky).

P o u ě n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 22. prosince 2008

JUDr. Dagmar Nygrínová
předsedkyně senátu